

do třídy, vyjdeš všechny schody, nahore si uvědomíš, že jsi zapomněla diář, jdeš zpět dolů do kabinetu, jdeš do třídy. Nemáš učebnici, paráda! Chceš tam poslat nějakýho aktivního šprta z první lavice, ale nemůžeš. Co kdyby se mu po cestě něco stalo? Co kdyby spadl ze schodů a zlomil si nohu? Chceš jít do kabinetu pro učebnici sama. Nemůžeš. Nemůžeš celou třídu tady nechat bez dozoru. Jakmile nemají v blízkosti žádného dospělého, tak se chovají jako pavíani v pavilonu opic. Zbývá ti jediná možnost, půjčit si od nějakého žáka učebnici, jenže to taky nejde. Proč? Protože paní učitelka by musela dostat černý puntík, za to, že si zapomněla pomůcky. Sakra, jsem v pasti.

A co teprve rozhovory s rodiči, to má panečku taky grády.

„Vždyť náš Toníček by nikdy neřekl sprosté slovo, on ani neví, co to je!“

„Barunka a zapomenout domácí úkol? Vyloučeno!“

Ano, učitelka si všechno vymýšlí.

„Zasedla jste si na ni.“

Ano, ano, nemám nic jiného na práci než si sedat na vaši dceru.

„Neměla byste na ty děti tak rvát, mohou z toho mít trauma na celý život, a také byste jim měla jít příkladem, jste jejich vzor, nedivte se, že vám v hodině vyrušují a křičí, když vy křičíte na ně.“

Víte co? Vezměte to za mě, paní nejchytřejší všeho chytrého na světě. Jdu jezdit s popelářema, tam mě třeba nebude nikdo dirigovat, kdy si mám prdnout. Aspoň ten smrad můžu svést na odpadky.

Přípravy na hodiny zaberou taky „jenom“ dvě hodiny. Testy se připraví a opraví samy a odpoledne a večer mám jenom sama pro sebe, čas na svoje koníčky, na svoji dceru, na domácnost, na svoje příbuzné, na své kamarády, kterých mám tolik, že bych je mohla napočítat na jedné ruce, všechno je sluníčkový, všechno je

